

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2018. év október hó 25. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés büntette miatt **Cs.P.** ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2018. év március hó 29. napján kelt 7.B.31/2017/63. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját **30 (harminc)** évben határozza meg.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítani rendeli a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az első fokú bíróság ítéletét - egyebekben - helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 26.050.- (huszonhatezer-ötven) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék Cs.P. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk.160.§ (1) bekezdés (2) bekezdés c) d) és f) pont) és kifosztás büntetében (Btk. 366.§ (1) bekezdés b) pont).

Ezért, halmazati büntetésül, életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani és kimondta, hogy feltételes szabadságra legkorábban 26 év kitöltését követően bocsátható.

A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt.

A magánlaksértés büntette miatt indult büntetőeljárást megszüntette, ezt a rendelkezést fellebbezés nem is támadta.

Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség túlnyomó részének viselésére kötelezte a vádlottat, míg kisebb részéről megállapította, hogy azt az állam viseli.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezésekre került sor:

- fellebbezést jelentett be az ügyész, a vádlott terhére, az emberölés büntettének előre kitervelten is történő minősítése, valamint a vádlottnak a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárása érdekében

- fellebbezett a vádlott is a büntetés súlyossága miatt, annak enyhítése érdekében és
- védője is, elsősorban téves minősítés és a büntetés súlyossága miatt, eltérő minősítés és a büntetés enyhítése érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.418/2017/5-I. számú átiratában az ügyész által, a vádlott terhére, súlyosításért bejelentett fellebbezést módosított tartalommal, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének későbbi időpontban történő megállapítása végett tartotta csupán fenn. A tényállást ugyanakkor megalapozottnak tartotta, és értelemszerűen már nem tartotta fenn a további minősítő körülmény felrovását célzó ügyészi fellebbezést és kifejtette, hogy a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárás is indokolatlanul súlyos joghátrány lenne a vádlottal szemben, különös figyelemmel életkorára. Egyben a védelmi oldalról bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposaknak.

A vádlott a fellebbezési nyilvános ülés kitűzését követően írásbeli beadvánnyal fordult az ítéletábrához, amelyben kifejtette, hogy az enyhítésre irányuló fellebbezési kérelmét már nem tartja fenn, sőt maga is a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárását indítványozza.

A fellebbezési nyilvános ülésen azonban a beadványában foglaltakat visszavonta, azt már nem tartotta fenn, hanem a feltételes szabadságra bocsátás lényegesen csökkentett tartamban való megállapítását célozta - lényegében tehát fenntartotta az eredetileg enyhítésért bejelentett fellebbezését.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő részletesen indokolta a bejelentett fellebbezését; álláspontja szerint a védence által szervülten szervezetébe juttatott Rivotril, a hatóanyagára figyelemmel, a ráírt alkohollal együtt-hatásban tudatzavart eredményezett. A védő maga nem hivatkozott K. J. sértett esetében jogos védelemre, azt viszont fenntartotta, hogy K. J. sértett annak nyilvános közlésével (a vádlott által is lakott lakás kapujára történt dehonesztáló szöveges üzenet kiszögelésével) olyan, méltányolható okból származó, erős felindulásba került, ami megalapozza az emberölés ekként minősülő, privilegizált esetének megállapítását.

A másik sértett - S. P. - tekintetében viszont a jogos védelem, mint büntethetőséget kizáró ok megállapítására hivatkozott. Álláspontja szerint azzal, hogy az anyja sérelmére elkövetett bűncselekmény zajára felébredő és K.J. sértett lakrészébe lépő S. P. rátámadt a védencére, a személye ellen irányuló jogtalan és közvetlen támadást valósított meg, amit védence jogosan igyekezett visszaverni az eszközös támadással.

Mindezekre tekintettel végindítványa az volt, hogy védencét K. J. esetében legfeljebb erős felindulásban elkövetett emberölés büntetében mondja ki bűnösnek a másodfokú bíróság, míg S. P. esetében egyrendbeli emberölés büntette miatt, jogos védelem, mint büntethetőséget kizáró ok fennállta miatt mentse fel a vád alól, ezekhez képest a büntetést is lényegesen enyhítse.

Kizárólag az ügyész - módosított tartalommal fenntartott, a vádlott terhére bejelentett, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának súlyosítását célzó - fellebbezése alapos, a védelmi fellebbezések ehhez képest nem alaposak.

Az ítéletábra törvényszék ítéletét a Be. 590. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett részében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felhívott törvényhely (2) bekezdése értelmében - a törvény eltérő rendelkezésének hiányában - az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett.

E vizsgálat eredményeképpen megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg és eljárási szabálysértés sem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti vizsgálat eredményeképpen kismértékben azonban hiányos, mert nem tartalmazza a vádlott és az elhunyt sértettek elkövetéskori testfelépítésére, testmagasságára és testsúlyára vonatkozó adatokat, annak ellenére, hogy közöttük dulakodás folyt, még akkor is, ha az ún. eszközös támadás, a sértettek többszöri megszurása kizárólag a vádlott oldalán jelentkezett.

Az ítéletábra az elsőfokú ítélet tényállásának részbeni megalapozatlanságát a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján akként küszöbölte ki, hogy a tényállást az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma útján kiegészítette a következők szerint:

- a vádlott testsúlya az elkövetéskor kb. 80 kilogramm volt, míg testmagassága 160 - 170 centiméter közötti (nyomozati szakvélemény).
- S.P. sértett a vádlotthoz képest erősebb testfelépítésű volt, 188 centiméter magas. Testsúlyára azonban nincs megbízható adat (nyomozati iratok III. kötet 179. lapszám és 5. lapszám).
- K. J. sértett a vádlottéhoz lényegesen gyengébb testfelépítésű volt, 167 centiméter hosszú (magas) , közepesen fejlett, kissé elhízott nő (nyomozati iratok III. kötet 67. lapszám).

Amellett, hogy a Be.599. § (2) bekezdésének a) pontját is felhívva a már említett részbeni megalapozatlanságot a most írtak szerint kiküszöbölte az ítéletábra, a felhívott törvényhely b) pontja alapján az ügyben a vádlottat a büntetés-kiszabási körülmények további tisztázása érdekében is meghallgatta.

Ez utóbbi eredményeképpen a vádlott személyi körülményeit az említett körben a következőkkel egészítette ki:

A vádlott 12 évesen került átmeneti állami gondozásba, majd végül bent maradt teljeskörű állami gondozásban. Vagyona egy tiszacsegei belterületi ingatlan. Bárány Beáta nevű, három és fél éves gyermekének apaságát a jövőben el akarja ismerni, akár peres úton is. Szabóné Farkas Zsuzsanna gyermekének a vádlott nem apja, apaságának megállapításának érdekében eljárás nincs folyamatban.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben maradéktalanul, sőt, példamutató részletességgel és gondossággal folytatta le, aminek eredményeképpen zömmel megalapozott tényállást állapított meg ami a most eszközölt kiegészítésekkel vált mindenben irányadóvá a felülbírálat számára.

Az elsőfokú bíróság kellő elmélyültséggel foglalkozott a bizonyítékok feltárásával, azok megvizsgálásával, az ellentmondások ütköztetésével és a kimerítő értékelésével. Gondossága kiterjedt a védelem által hivatkozott, elmebetegséget el nem érő szintű tudatzavarral és a jogos védelem kérdésével egyaránt.

Nem tévedett mikor ezeket kizárta.

Az igazságügyi orvos- és elmeorvos szakértők, valamint a bevont toxikológus és farmakológiai szakértő előadásai - a végeredményt tekintve - mindenben összecsengtek és egyértelműen abban az irányba mutattak, hogy a vádlott az orvosi felírás nélkül hozzakerült Rivotril nevű gyógyszer és ráírt alkohol-tartalmú ital interakciója révén, legfeljebb bódult állapotba került, ami azonban nem érte el a büntethetőséget kizáró heveny elmebetegség szintjét.

K.M. igazságügyi pszichológus szakértő az erre irányuló védelmi kérdésre határozottan akként nyilatkozott, hogy semmiképpen sem keverendő össze a vádlott esetében egy esetleges tudattalanság, illetőleg a cselekvőségére történő visszaemlékezés hiánya - illetve az arra való hivatkozás. Ez a szakértői megállapítás is mindenben helyes volt.

Ami a jogos védelem kérdését illeti, abban sem tévedett az elsőfokú bíróság mikor nemlegesen foglalt állást.

A jogos védelem kérdése K. J. esetében fel sem merül, hiszen irányadó abban a gyakorlat, hogy akár a nagy nyilvánosság előtt elkövetett becsületsértés sem alapozza meg a jogos védelmet, ennél fogva a vádlott szűrő,- vágó eszközzel történt és a sértett testére leadott nagyszámú sérülés okozását, ami végül halálához vezetett.

Más szempontokat alapul véve, S.P. tekintetében sem áll fenn a vádlott részéről a jogos védelemre történő alapos hivatkozás, miután e sértett az anyját ért többszörös szúrás támadásokkal együtt járó, a szokatlan zajokra felriadva, megjelenve K. J. lakrészében észlelte a kialakult súlyos helyzetet, és *nem intézett közvetlen és főleg nem jogtalan támadást* a vádlott személye ellen, sőt ellenkezőleg, ő volt az aki védte volna magát - kismértékben erőfölényéből adódóan, a vádlott már-már örvengő, eszközös támadásával szemben - sikertelenül. Jogtalan támadás a vádlottat egyik sértett részéről sem érte.

A 14, illetve közel 40 leadott késszúrás egyértelműen arra utal, hogy a vádlott a cselekmény elkövetése alkalmával kivetkőzött emberi mivoltából és az életet semmibe véve oltotta ki két, neki sem vétő, ártatlan személy életét.

A különös kegyetlenség minősítő körülményének fennállta tehát vitathatatlan, a több emberen elkövetés pedig értelemszerű, és abban sem tévedett az elsőfokú bíróság, hogy ez egyenes szándék és a célzatosság miatt részben aljas célból elkövetett az emberölés S. P. sértett sérelmére, míg K.J. sérelmére aljas indokból is elkövetett, tehát e két minősítő körülmény jelen esetben konjunktívan áll fenn.

Semmiképpen nem foghatott helyt a védőnek az az okfejtése, hogy a vádlottnak tolvajként való beállítása (ami ráadásul nem is nélkülözte ténybeli alapját, a Samsung telefon eltulajdonítása miatt.)

- K.J. sértett esetében az emberölés bűncselekményének privilegizált esetét, az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítását alapozná meg.

A vádlottat a házuk kapujára kiszögelt és őt tolvajnak beállító közlemény kétségkívül - formailag - sérti a becsületet, ám annak igazságtartalma nem volt megkérdőjelezhető, erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg. A tolvaj tolvajnak nevezése alkalmas indulat előidézésére, de ez az indulat nem méltányolható okból, hanem a társadalom által elvetett, bűnös, erkölcsileg elítélendő okból származik.

A kifejtettekből következik, hogy a védőnek az eltérő - lényegesen enyhébb - minősítéseket célzó fellebbezése nem vezetett eredményre.

Az immár mindenben megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmények minősítése is törvényes. (értelemszerűen a magánlaksértés büntette miatt indult büntető eljárás megszüntetését a felülbírálat nem érintette).

Ami a bűnösségi körülményeket illeti, azokat az elsőfokú bíróság maradéktalanul vette számba és súlyuknak megfelelően, kellően is értékelte, mikor úgy ítélte, hogy a három minősítő körülmény folytán is többszörösen minősülő emberölés büntette miatt a mégoly büntetlen előéletű vádlottal szemben is, a kirívóan súlyos beszámítású, durva, az emberi életet semmibe vevő, élet elleni bűncselekményt és vagyon elleni erőszakos bűncselekményt bűnhalmazatban megvalósító vádlottal szemben kizárólag határozatlan ideig tartó szabadságvesztés és ehhez mérten 10 év közügyektől eltiltás, mint mellékbüntetés szolgálja kellően a büntetés céljait.

További súlyosító, hogy az egyik sértett védekezésre kevésbé képes nő volt, erre a bírói gyakorlat seregnyi iránymutatást adott már [BH.2003. 446., BH.1995. 511., BH.1985.458.].

Nem tévedett a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának a megállapításában sem, miután az a törvényen alapul.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját azonban indokolatlanul alacsony mértékben állapította meg a törvényszék.

A felsorakoztatott bűnösségi körülmények és a vádlott személyében rejlő, kiemelkedő társadalomra veszélyesség egyaránt azt indokolja, hogy a vádlottat hosszabb idő eltelte után lehet csak feltételes szabadságra bocsátani, mert a büntetés elsődleges célja az elkövető visszatartása további bűncselekmények elkövetésétől, egyben a társadalom részére történő üzenet tartalma az, hogy az ilyen súlyos bűncselekmények elkövetőivel szemben a törvény szigorát kell kidomborítani és engedékenységenak nincs helye.

Ezért a vádlottnak a társadalomtól való hatékonyabb izolációja érdekében lényegesen hosszabb letöltendő szabadságvesztés illeti, azaz a feltételes szabadságra bocsátás időpontjának lényegesen hosszabb tartamban történő megállapítása indokolt.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, figyelembe véve a törvényhely (4) bekezdését is - és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a Btk. 43. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írt mértékben határozta meg, akként súlyosítva azt.

A vádlottnak a büntetés végrehajtása során tanúsítandó magatartása és egyéb releváns körülmények szolgálhatnak a most írt 30 esztendő letelte után annak alapjául, hogy a büntetés -végrehajtási bíró állást foglaljon a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségében, amely tehát lehetőség, de nem alanyi jog [vö. Vinters vs. UK., Hutchinson vs. UK., Magyar vs. Magyarország elleni ügyek döntései az Emberi Jogok Európai Bírósága (Strasbourg) előtt.].

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

Egyebekben - miután a védelmi fellebbezések értelemszerűen nem vezettek eredményre - az első fokú ítéletet Be. 605. § (1) bekezdése alapján, mindenben helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbezett vádlottat a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárás során kirendelt védelmével felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel nincs helye további fellebbezésnek.

Budapest, 2018. év október hó 25. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s.k.
előadó bíró

Dr. Szalai Géza s.k.
bíró

ZÁRADÉK:

A Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság 3.Bf. 149/2018/17. számú ítélete és a Budapest Környéki Törvényszék 7.B.31/2017/63. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Budapest, 2018. október 25.

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: